

NAŠA VINA

YOLIO

MERCEDES RON

VYVRCHOLENIE TRILÓGIE
OD BESTSELLEROVEJ AUTORKY NEW YORK TIMES

NAŠA VINA

Mercedes Ron

Mercedes Ron
CULPA NUESTRA

Copyright © 2018, Mercedes Ron
© 2018, Penguin Random House Grupo Editorial, S. A. U.
Travessera de Gràcia, 47-49, 08021 Barcelona
Translation © 2025 by Katarína Kotříková
Cover design © Penguin Random House Grupo Editorial
Photo credit © Thinkstock, Patricia J. Garcinuño
Slovak edition © 2025 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0277-7

Mojej sesternici Bar.

Ďakujem, že si celú túto cestu prešla po mojom boku.

Táto kniha je rovnako tvoja ako moja.

Prológ

S Nickom sme sa rozišli pred vyše rokom, ale až teraz som plakala, akoby sa to naozaj skončilo. V istom momente som musela zaparkovať auto, aby nehrozilo, že havarujem, a vyplakať všetku svoju bolesť.

Plakala som za tým, kým sme boli a čím sme sa mohli stať, pre jeho chorú mamu a malú sestru... plakala som aj za ním, pretože som ho sklamala, zlomila mu srdce, donútila ho otvoriť sa láske, len aby zistil, že láska bez bolesti neexistuje a je schopná poznačiť človeka na celý život.

Plakala som aj za Noah z minulosti, ktorá bola plná života a ktorá aj napriek svojej ťažkej minulosti milovala z celého srdca. Milovala som ho viac než kohokoľvek. Keď raz spoznáte človeka, s ktorým chcete stráviť život, už niet cesty späť. Mnoho ľudí si myslí, že také osoby stretli, no mýlia sa. Ja som vedela, že Nick bol láskou môjho života, muž, s ktorým som chcela vychovať deti, stáť pri ňom v dobrom aj v zlom, v zdraví aj chorobe, až kým nás smrť nerozdelí.

Nick bol ten pravý, moja druhá polovica... a nastal čas rozlúčiť sa s ním.

PRVÁ ČASŤ

Opätovné stretnutie

1

NOAH

O desať mesiacov

Obklopoval ma ohlušujúci ruch letiska. Zo všetkých strán ku mne doliehali zvuky vydávané uponáhľanými cestujúcimi, kolieskami kufrov, neposednými deťmi či vozíkmi. Upierala som zrak na obrazovku nad svojou hlavou a hľadala názov najbližšej destinácie a presný čas nástupu do lietadla. Nechcela som cestovať sama, pretože som nikdy nemala rada lietanie, ale nemala som na výber. Bola som sama, len ja a nikto iný.

Skontrolovala som čas na hodinkách a opäť sa pozrela na tabuľu. Dorazila som s dostatočným predstihom, a tak som mala čas vypiť si kávu a prečítať si niekoľko strán z knihy, aby som sa upokojila. Prešla som k detektorom kovov na bezpečnostnej kontrole. Nenávidela som, keď ma ochrankári obchytávali, ale nikdy som sa tomu nevyhla. Detektory písali vždy, keď som sa k nim priblížila. Vraj som mala srdce z kovu. Položila som svoj ruksak na pohyblivý pás, zložila si hodinky, náramky a aj náhrdelník, ktorý som vždy nosila so sebou, hoci som s tým mala už dávno prestať. Všetko som uložila do boxu na veci spolu s mobilom a niekoľkými mincami.

„Aj topánky,“ povedal mi mladý otrávený strážnik. Chápala som ho. Mal veľmi nudnú a monotónnu prácu, niet divu, že sa mu pri nej zastavoval rozum. Vyzula som si biele

tenisky Converse a vložila ich do ďalšieho boxu. Ďakovala som sama sebe za to, že som nemala obrázkové ponožky a vyhla som sa tak verejnej potupe. Všetok môj majetok sa posúval po páse a ja som medzitým zamierila k detektoru kovov, a akoby nie, zapískal.

„Postavte sa sem, rozkročte sa a upažte ruky,“ prikázal mi strážnik a ja som si vzdychla. „Máte pri sebe nejaký kovový alebo ostrý predmet?“

„Nemám nič, často sa mi to stáva, neviem prečo,“ odvetila som a dovolila som mu prehmatať ma. „Určite je to kvôli nejakej plombe.“

Strážnik sa zasmial na mojej odpovedi a ja som túžila po chvíli, keď sa ma prestane dotýkať.

Keď mi konečne dovolil odísť, vzala som si svoje veci a zamierila rovno do obchodu v *duty free* zóne. Haló? Obrovské Toblerone? Bez toho to nejde. To je jediná výhoda cestovania lietadlom. Kúpila som si rovno dve, odložila som ich do príručnej batožiny a vybrala sa k nástupnej bráne. Letisko LAX bolo obrovské, ale ja som to, našťastie, nemala ďaleko. Kráčala som po podlahe pokrytej šípkami a reklamami, prešla som popri tabuliach, ktoré sa so mnou lúčili v desiatkach rôznych jazykov, a posadila sa na lavičku. Vytiahla som knihu, otvorila prvé Toblerone a všetko išlo ako po masle, až kým spomedzi strán knihy nevypadol list, ktorý vo mne vyvolal nechcené pocity. Zovrelo mi žalúdok a nápor spomienok ukončil pokoj v mojej duši.

Pred deviatimi mesiacmi

To, že sa Nicholas sťahoval, som sa dozvedela nezvyčajným spôsobom. Nikto mi o ňom nič nepovedal a bolo mi jasné, že tým len plnili jeho príkazy. Ani Jenna o ňom nehovorila, hoci som vedela, že sa s ním neraz stretla. Vždy

mi to prezradila jej ustarostená tvár. Moja kamoška stála medzi dvoma mlynskými kameňmi a aj za to som sa cítila previniť.

Ja som Nicholasa nevidela, ale dal mi o sebe vedieť. Necele dva týždne po našom rozchode mi prišla krabica s mojimi vecami a prepravka s N vo vnútri. Vidieť ho tam ma ranilo a bez slova som s ním sedela na posteli, až kým som nevyplakala aj poslednú slzičku. Chúďa mačiatko už nebolo naše, ale len moje. Musela som ho odniesť k mame, pretože moja nová spolubývajúca mala silnú alergiu na mačky. Bolo pre mňa náročné rozlúčiť sa s ním, ale nemala som inú možnosť.

Toto obdobie vo svojom živote som pomenovala „moje temné obdobie“, pretože také aj bolo. Nachádzala som sa v tmavom tuneli bez svetla, ponorená v absolútnej tme, z ktorej som nedokázala vyjsť aj napriek rannému svetlu v novom dni či nočnej lampe vedľa mojej postele. Panické záchvaty mnou lomcovali takmer každú noc a netrvalo dlho, kým ma doktorka poslala k psychológovi.

Zo začiatku som o psychológoch či o niečom podobnom nechcela ani počuť, ale asi mi to pomohlo, pretože som ráno začala vstávať z postele a robiť aspoň základné veci. Teda až dovtedy... až do tej chvíle, keď som sa dopyčula o Nickovom sťahovaní. Všetko by sa tým stratilo, a to navždy.

O Nickovom blížiacom sa odchode do New Yorku som sa dozvedela od akéhosi dievčaťa, ktoré neustále rozprávalo len o mojom frajerovi, teda vlastne bývalom frajerovi.

V tej chvíli som vstala, nastúpila do auta a vybrala sa do jeho bytu. Snažila som sa nemyslieť na to miesto ani na to, čo sa stalo, ale nemohla som dovoliť, aby odišiel. Najprv som ho chcela aspoň vidieť a porozprávať sa s ním. Naposledy som s ním totiž bola v noc nášho rozchodu.

Triasli sa mi ruky a ledva som sa držala na nohách. Zaparkovala som pred Nickovým domom a výťahom sa vyviezla do jeho bytu.

Čo som mu chcela povedať? Čo som mohla spraviť pre to, aby mi odpustil, neodišiel a aby ma opäť ľúbil?

Na pokraji odpadnutia som zazvonila na zvonček. Cítila som strach, túžbu a smútok.

Nick otvoril dvere a chvíľu sme sa na seba len bez slova pozerali. Nečakal ma tam. Dala by som ruku do ohňa za to, že chcel čo najrýchlejšie vypadnúť, zabudnúť na mňa a tváriť sa, že som nikdy neexistovala, avšak nepočítal s mojim odporom.

Napätie sa dalo krájať. Vyzeral úžasne. Mal na sebe tmavé džínsy a biele tričko. Úžasne bolo slabé slovo, on tak predsa vyzeral vždy, no niečo mu chýbalo. Iskra, ktorá sa mu zjavila v očiach vždy, keď sa na mňa pozrel, zhasla. Už medzi nami neexistovala chémia.

Pri pohľade na to, ako stojí vo dverách, som mala pocit, akoby mi niekto šplechol do tváre, o čo som vlastne prišla.

„Načo si tu?“ opýtal sa chladným a tvrdým hlasom.

„Ja...“ zakoktala som sa. Čo som mu mala povedať? Ako som mala dosiahnuť, aby sa na mňa pozeral ako predtým? Ako na svoje svetlo, nádej, život...

Zjavne ma nechcel počúvať, pretože sa rozhodol zavrieť mi dvere pred nosom. Vtedy som sa však rozhodla, že musím bojovať. Nemienila som ho nechať ísť, nemohla som ho stratiť, bez neho by som neprežila. Ohromne ma bolelo stáť pred ním a nemôcť ho požiadať o objatie, ktoré by zahnilo moju každodennú bolesť. Vykročila som a prešmykla sa cez pootvorené dvere do jeho bytu.

„Čo robíš?“ nasledoval ma do obývačky. Takmer som to tam nespoznala. Po celej zemi boli porozmiestňované škatule, gauč aj konferenčný stolík zakryté bielou plachtou. Vrátili sa mi spomienky na spoločné raňajky v kuchyni, bozky na gauči, maznanie sa pri pozeraní filmov, na moje slastné vzdychy počas vášnivých nocí... Všetko zmizlo a nezostalo mi nič.

V tej chvíli mi z očí vytryskli slzy.

„Nemôžeš odísť,“ vyhlásila som potichu.

„Vypadni, Noah, nemám na to náladu,“ silno zovrel sánku.

Tón jeho hlasu ma prekvapil a spustil vo mne hotový vodopád slz. Nie, nemienila som odísť. Aspoň nie bez neho.

„Nick, prosím, nemôžem ťa stratiť,“ prosila som ho poľutovaniahodným tónom.

Nicholasov dych sa zrýchľoval, bála som sa, že som naňho príliš tlačila, ale keď už som sa do toho pustila, nemohla som len tak prestať.

„Vypadni.“

Jeho príkaz znel jasne, ale keďže som bola majster v neposlúchaní, ani som sa nepohla.

„Chceš povedať, že ti nechýbam?“ hlas sa mi zlomil asi v polovici vety. Obzrela som sa okolo seba a opäť som naňho uprela pohľad: „Ledva dýcham, nevládzem ráno vstať z postele, myslím na teba vždy, keď zaspávam, a vstávam s rovnakými myšlienkami, plačem za tebou...“

Netrzeplivo som si utrela slzy a Nicholas o krok pristúpil, nie však preto, aby ma upokojil, práve naopak. Až príliš silno ma schmatol za ramená.

„A čo si myslíš, že robím ja?“ kričal. „Zlomila si ma!“

Dotyk jeho rúk, hoci to nebolo pekné gesto, mi dodal silu. Neskutočne mi chýbala jeho blízkosť a vnútro mi zaplavil nával adrenalínu.

„Je mi to ľúto,“ sklonila som hlavu, pretože jedna vec bola ľutovať svoje činy a druhá zniesť jeho belasý pohľad. „Spravila som obrovskú a neodpustiteľnú chybu, ale nemôžeš dovoliť, aby s nami skoncovala,“ zdvihla som zrak. Musela som mu dokázať, že som to myslela naozaj vážne. „Nikdy nikoho nebudem milovať tak, ako milujem teba.“

Moje slová ho popálili, pretože ma okamžite pustil, otočil sa a zúfalo si prehrabol vlasy. Nakoniec sa otočil späť ku mne a videla som, že zvádza najťažší vnútorný boj svojho života.

Rozhostilo sa medzi nami ticho.

„Ako si mohla?“ povedal o pár sekúnd. Jeho zronený hlas mi zlomil srdce.

Váhavo som k nemu pristúpila. Ranila som ho. Túžila som po tom, aby ma vzal do náručia, objal ma a povedal mi, že všetko bude v poriadku.

„Ja si to nepamätám,“ priznala som úzkostlivo. Bola to pravda, moja myseľ to vytesnila. Navyše, v tú príšernú noc som verila, že Nick mi spravil to isté, a preto som sa tomu nebránila. V tom momente som bola taká zničená, že som jednoducho odpojila svoje telo od mysle a duše. „Nepamätám si nič, čo sa nestalo s tebou. Musíš mi odpustiť, Nick, musíš sa na mňa pozrieť ako predtým,“ lámal sa mi hlas. Stál rovno predo mnou, ale delila nás obrovská priepasť. „Čo môžem spraviť pre to, aby si mi odpustil?“

Vrhol na mňa neveriaci pohľad, akoby som od neho žiadala nemožné, akoby mi z úst vychádzali nesúvisiace a nezmyselné slová. Veď to aj bol jeden veľký nezmysel. Dokázala by som Nickovi odpustiť niečo podobné? Už len pri pomyslení na to mi zovrelo hrud' a pochopila som, že odpoveď bola jasne záporná. Nechcela som si ho predstavovať v náručí inej ženy.

Predlaktím som si zotrela slzy a pochopila som, že to nemalo zmysel. Chvíľu sme zostali ticho. Musela som odísť, ale nedokázala som zniesť ten pocit straty, pretože som ho mohla prosiť, koľko som chcela, ale nebolo by mi to nič platné.

Slzy sa mi naďalej potichu kotúľali po lícach. Vedela som, že to bude tichá rozlúčka. Rozlúčka... Panebože! Ako sa mám rozlúčiť s Nickom? To predsa nejde! Ako sa mám rozlúčiť s osobou, ktorú milujem a potrebujem najviac na svete?

Vykročila som k dverám, ale Nick sa otočil ku mne a na moje prekvapenie ma chytil za ramená a silno ma pobožkal.

Niekoľko sekúnd som nehybne stála a užívala si nečakaný bozk.

„Prečo, dopekla?“ silno mi stískal ruky.

Vzala som mu tvár do dlaní. Chcela som mu z nej niečo vyčítať, ale nemohla som, pretože som chrptom narázila do steny v obývačke. Tlačil ma na ňu, zatiaľ čo perami na mojich ústach hľadal dych, ktorý sme si navzájom vyrazili. Pritiahla som ho bližšie k sebe, on mi do úst vsunul jazyk a rukami ma pohládzal po tele. Odrazu sa však niečo zmenilo: jeho bozk sa s každou sekundou stával naliehavejším. Nick sa odtiahol od mojich pier a znehybnil ma pri stene.

Potrebovala som sa nadýchnuť, vzdialiť sa od neho. Cítila som, že takto to nebolo správne. Chcela som ho pohladíť po líci, utrieť mu slzy, pevne ho objať a miliónkrát ho požiadať o odpustenie. Neviem, čo videl v mojom pohľade, ale ja som v jeho očiach postrehla iskru hnevu a odlesk hlbokej, silnej bolesti, akú som dobre poznala.

„Ja som ťa ľúbil,“ ponoril si tvár do ohybu môjho krku.

Cítila som, ako sa triasol. Objala som ho tak silno, akoby som ho nikdy nemala pustiť. „Ľúbil som ťa, došľaka!“ zreval a odstúpil.

Zadíval sa na mňa, akoby ma videl prvýkrát v živote, vzápätí pohľad sklopil k zemi a postupne ho zdvíhal až k mojej tvári.

„Vypadni z tohto bytu a už nikdy sa sem nevracaj.“

Pozrela som sa naňho a pochopila som, že všetko už bolo stratené. V očiach, ktoré mu zahmlievali slzy, nezostala ani štipka lásky, len samá bolesť a nenávisť, proti ktorým som viac nedokázala bojovať. Verila som, že ho dokážem získať späť, verila som, že moja láska priláka nazad aj tú jeho, ale mýlila som sa. Medzi láskou a nenávisťou je len tenučká čiara, ktorú sme už prekročili.

Vtedy som ho videla naposledy.

„Slečna,“ neznámy hlas ma vytrhol zo zamyslenia. Odrhla som pohľad od listu a zbadala pred sebou netrpezlivú letušku.

„Áno?“ vstala som a z nôh mi spadla čokoláda aj kniha.

„Všetci už nastúpili. Máte pri sebe letenku?“

Obzrela som sa okolo seba. Dopekla! Zostala som tam celkom sama. Zadívala som sa na dve letušky stojace pri vstupe do chodby, ktorá viedla k lietadlu.

„Prepáčte,“ ospravedlnila som sa, vzala som si ruksak a našla v ňom letenku aj pas. Letuška ich odo mňa prijala a zamierila k dverám. Uistila som sa, že som si nič nezabudla, a nasledovala som ju.

„Vaše sedadlo je na konci vpravo. Prajem vám príjemný let.“

Prikývla som a vstúpila do chodby. Zovrelo mi žalúdok. Mala som pred sebou šesťhodinový let do New Yorku.

Cesta bola nekonečná. Nechcela som si ani predstaviť to newyorské teplo. Bol stred júla a tešila som sa, že môj pobyt v tomto meste nebude veľmi dlhý, pretože som naň mala len jediný dôvod.

Vystúpila som z lietadla a zamierila k východu. Po krátkej ceste vlakom na stanicu Jamaica som prestúpila do ďalšieho vlaku, ktorý ma odviezol do East Hamptons. Stále som nemohla uveriť tomu, že mierim do takej snobskej štvrte, ktorá ma nikdy nezaujímalá, ale Jenna sa rozhodla zorganizovať svadbu, ako sa patrí. Prípravami strávila posledných pár mesiacov a chcela sa vydávať v Hamptons ako správna americká boháčka. Jej mama mala v tej štvrti letné sídlo, s ktorým sa Jenne spájala väčšina spomienok na detstvo. Na internete som zistila, koľko tam stáli domy, a nemohla som tomu uveriť.

Jenna ma požiadala o moju prítomnosť už týždeň pred svadbou. Dorazila som v utorok a svadba sa mala konať v nedeľu. Mnohí jej vraveli, že vydať sa v devätnástich ro-

koch je čisté šialenstvo, ale kto sme, aby sme si dovoľovali súdiť lásku dvoch ľudí? Ak sa ľúbili a boli pripravení a istí si svojou láskou, zvyky mohli ísť bokom.

Počas dlhej cesty som aspoň mala možnosť psychicky sa pripraviť na to, že sa nezúčastním len svadby svojej najlepšej kamarátky, ale po desiatich mesiacoch sa stretnem aj s Nicholasom Leisterom, o ktorom som netušila viac než to, čo som si o ňom našla na internete.

Nick bol ich svedok a ja Jennina hlavná družička. To ale bude pohľad. Čas možno dokázal vyliečiť rany a on mi konečne odpustí. Nič nebolo isté, až na jedno: naše stretnutie môže pokojne rozpútať tretiu svetovú.

2

NOAH

Na vlakovú stanicu som dorazila okolo siedmej večer. Slnko ešte nezapadlo. V júli nás tešilo svojou prítomnosťou až do deviatej hodiny. Keď som konečne vystúpila z vlaku, natiahla som sa a nadýchla sa teplého vzduchu prevoňaného morom. Moja škola bola od oceánu vzdialená viac než dve hodiny cesty a návštevám maminho domu na pobreží som sa vyhýbala oblúkom. Náš vzťah už nebol to, čo býval, a hoci už prešlo veľa času, vôbec nič sme nevyriešili. Volávali sme si len veľmi sporadicky a vždy, keď sa konverzácia ubrala nechceným smerom, som jej jednoducho zložila.

Jenna na mňa čakala v aute pred stanicou. Keď ma uvidela, okamžite vystúpila zo svojho bieleho kabrioletu a rozbehla sa ku mne. Ja som spravila to isté a stretli sme sa v strede cesty. Silno sme sa objali a poskakovali ako pojašené.

„Si tu!“

„Som tu!“

„Budem sa vydávať!“

„Budeš sa vydávať!“

Obe sme sa hlasno zasmiali a až niekoľko hlasných zatrubení nás vytrhlo z eufórie a donútilo nás presunúť sa na kraj cesty.

Nastúpili sme do kabrioletu a ja som sa zadívala na svoju kamošku, ktorá okamžite začala trkotať o tom, ako ju prí-

pravy na svadbu unavujú, a o tom, čo všetko pred jej veľkým dňom musíme stihnúť. Na strávenie spoločného času vo dvojici nám neostávalo veľa priestoru, pretože niektorí hostia mali doraziť už o pár dní. Najbližší kamaráti budúcich novomanželov sa mali ubytovať v ich dome v Hamptons – keď hovorím o dome, mám na mysli obrovskú vilu – alebo u svojich kamarátov zo štvrte.

To bol hlavný dôvod, prečo si Jenna vybrala tento dátum. Zvolila čas prázdnin, pretože ich takmer všetci jej blízki trávil práve v Hamptons alebo v okolí.

„Pripravila som pre nás taký plán, že odpadneš. V najbližších dňoch pôjdeme do kúpeľov, budeme len ležať na pláži, jesť a piť margarity. Tak si predstavujem svoju relaxačnú rozlúčku so slobodou.“

Prikývla som a užívala som si výhľady na okolie. Páni moji, to miesto bolo očarujúce. Akoby som sa premiestnila v čase do koloniálnej Ameriky sedemnásteho storočia. Domy z bielej tehly mali predĺžené strechy a hojdacie kreslá na verandách. Už som si zvykla na praktickosť a jednoduchosť architektúry v Los Angeles a zabudla som na malebnosť a útulnosť. Pri výjazde z mestečka sa nám pred očami objavovali obrovské vily postavené na dlhočizných pozemkoch. Jenna odbočila na vedľajšiu cestu smerujúcu k moru a na jej konci som zazrela očarujúcu vilu bielej a bledohnej farby.

„Však toto nie je tvoj dom...“

Jenna sa zasmiala a z priehradky pred spolujazdcom vytiahla akýsi ovládač, gigantická brána sa potichu otvorila a ponúkla mi výhľad na dych vyrážajúcu vilu.

Bola postavená v koloniálnom štýle ako všetky ostatné. Nešlo o nič moderné, ale stála na veľkom pozemku ústiacom do mora — už od vchodu sme počuli vlnobitie. Jemný svit lúčok osvetľoval cestičku vedúcu na parkovisko s miestami pre najmenej desať áut. Krásne priedomie

zdobili vysoké stĺpy, záhrady žiarili výraznou zelenou farbou a vynikali v nich najmä niekoľko sto rokov staré duby.

„Tu sa budeš vydávať, Jenna? Je tu naozaj krásne,“ vykrikla som a vystúpila z auta, nemohla som odtrhnúť zrak od tej očarujúcej stavby. Bývala som v krásnej vile Leisterovcov, ale toto bolo niečo úplne iné a magické.

„Nebudem sa vydávať tu. Najskôr som to tak chcela, ale otec mi povedal, aby som sa vydala tam, kde sme to spolu vždy plánovali. Asi hodinu odtiaľto sú vinice, do ktorých ma vodial ako malú. Jazdievali sme tam na koňoch a jedného dňa mi prezradil svoje pranie. Túžil po tom, aby som sa vydala práve tam, pretože z toho miesta vyžaruje energia, aká sa hľadá len ťažko. Povedal mi to, keď som mala iba desať rokov, a odvtedy som snívala o kráľovskej svadbe. Aj otec si to ešte pamätá.“

„Ak je to lepšie miesto ako toto, určite to bude bomba!“

„To teda je, bude sa ti páčiť. Robia tam veľa svadiieb.“

Vykročili sme ku schodom, ktoré viedli k dverám domu. Po niekoľkých krokoch som začula vrzganie dreva pod nohami, hotová balada pre moje uši.

Interiér domu bol doslova neuveriteľný: takmer tam nemali steny, bola to jedna priestranná miestnosť s dubovou podlahou. V strede izby boli okolo moderného kozuba rozostavené gauče. Na druhej strane sa nachádzala obrovská knižnica s ušiakmi a odtiaľ viedli schody na horné poschodie.

„Koľko ľudí sem príde?“

Jenna hodila sako na gauč a prešli sme do kuchyne. Tá bola takisto veľká a sčasti ju tvorila akoby ďalšia obývačka so žltými kreslami. Mohla som si odtiaľ užívať výhľad na priestrannú záhradu za domom, z ktorej bol už len krôčik k pláži s dokonalým bielym pieskom a ktorá konkurovala veľkému štvorcovému bazénu.

„Myslím si, že vrátane nás dvoch, Liona a Nicka budeme desiati. Ostatní sa ubytujú v iných domoch v okolí alebo v hoteli v prístave.“

Keď som začula Nickovo meno, otočila som sa k záhrade a snažila sa skryť to, ako veľmi ma zasiahlo. Jenna si to napriek tomu všimla a donútila ma pozrieť sa jej do očí.

„Prešlo už desať mesiacov, Noah... Viem, že ťa to stále bolí a ja som na svoju svadbu čakala tak dlho kvôli vám, nemôžem sa predsa vydávať bez svojich dvoch najlepších kamarátov, ale budeš v pohode? Nevideli ste sa od...“

„Viem, Jenna, nebudem ti klamať, neprekonala som to, ale raz to príde. Sme v podstate rodina, bola len otázka času, kedy sa opäť stretneme.“

Jenna prikývla a ja som odvrátila zrak. Nepáčilo sa mi, čo som na nej videla. Pri téme Nick všetci vyzerali, akoby chodili po tenkom ľade. Ja som sa vedela vyrovnáť so svojou bolesťou, robila som to predsa každý deň a nepotrebovala som ľútosť. To ja som zničila náš vzťah a ostať sama so zlomeným srdcom predstavovalo môj trest.

Jenna mi vzápätí ukázala izbu a ja som si konečne mohla oddýchnuť. Nadšene ma objala a vysvetlila mi, ako funguje sprcha. Pri odchode ešte zakričala, aby som poriadne zrelaxovala, pretože od nasledujúceho dňa nás nezastaví ani pár volov. Usmiala som sa, otvorila som kohútik a pripravila si relaxačný kúpeľ.

Uvedomovala som si náročnosť nastávajúcich dní, ale musela som držať formu, aby si Jenna nevšimla, ako veľmi som zničená. Najbližší týždeň som mienila predvádzať svoje herecké umenie nielen pred ňou, ale aj pred Nicholasom. Ak by som mu ukázala svoju zraniteľnosť, určite by mi ešte viac ranil srdce a dušu... koniec koncov to bol jeho plán.

Zobudila som sa pomerne skoro, najmä preto, že som si večer nezatiahla závesy. Vykukla som z okna a vlny oceánu

mi popriali dobré ráno. Boli sme tak blízko pláže, že som takmer cítila piesok pod nohami.

Rýchlo som si natiahla plavky a zamierila do kuchyne, kde som zbadala Jennu, ako sa rozpráva s nejakou ženou. Po mojom príchode sa obe usmiali.

„Noah, poď, predstavím vás,“ vstala a potiahla ma za ruku. Žena sediaca oproti nej bola veľmi pekná, mala ázijské črty a krásne upravené gaštanové vlasy. Bola... čistá, to slovo ju vystihovalo asi najlepšie. „Toto je Amy, organizátorka mojej svadby.“

Prišla som k nej a podala jej ruku: „Teší ma.“

Amy sa usmiala, vytiahla z tašky akúsi knihu a seabavedom v nej začala rýchlo listovať. „Jenna mi spomínala, že si pekná, ale keď ťa teraz vidím... Šaty hlavnej družičky budú na tebe vyzeráť fantasticky.“

Usmiala som sa a zacítila na lícach červeň.

Jenna sa posadila vedľa mňa a odhryzla si z hrianky: „Hej, tá pekná tam mám byť predsa ja.“ Ledva sme jej rozumeli, ale vedeli sme, že len žartovala. Jenna bola nádherná, a aj keby pri nej stálo desať pekných dievčat, vždy by vynikala.

„Pozri, Noah, toto sú tvoje šaty,“ povedala Amy a ukázala mi kúsok z dielne Very Wang. Mali červenú farbu, výstrih do V a dve tenké ramienka prekrížené na chrbte, kde vynikal najmä veľký výkroj. „Páčia sa ti?“

Ako by sa mi mohli nepáčiť? Keď sa ma Jenna opýtala, či budem jej hlavná družička, od dojatia mi vyhrkli slzy, ale uzavreli sme dohodu: ak budem súhlasiť, musí mi vybrať šaty, v ktorých nebudem vyzeráť ako narodeninová torta. A zobrala to naozaj vážne, tie šaty boli očarujúce.

„Kto budú ďalšie družičky?“ opýtala som sa a stále som si zasnene prezerala fotku šiat.

Jenna sa na mňa usmiala. „Rozhodla som sa mať len jednu družičku.“

Akoby ma tým priznaním prikovala k zemi.